

faae Understøttelse efter § 3, fordi de have over den der bestemte Indtægt. Af Resten var ifølge Statistisk Labelværk 3die Række, 18de Bind kun henved $\frac{1}{12}$ af Familiefædrene over 60 Aar eller omtrent 16,500, som vel er det højeste Antal af disse, som der nogenstunde kan faae Understøttelse. Man vil derefter vistnok komme Virkeligheden temmelig nær, naar man anslaar de Personers Tal, som overhovedet kunne faae Understøttelse, til 33,000. Beregnes denne til 40 Kroner pr. Person, bliver dette en Udgift af 1,320,000 Kroner aarlig, men man kan vel gaa ud fra, at ikke engang Halvdelen af dette Antal vil sikke sig. Derved indskrænkes Tilskudet til 660,000 Kr. aarlig. Sygekassernes Antal er for Liden 528 med en aarlig Udgift af 192,000 Rd. Gaa vi nu ud fra, at dette Antal bliver fordoblet, skal man vist ikke tage ret meget fejl ved at sætte Stats- og Kommunitilskud efter § 4 til 800,000 Kroner aarlig. Statskassens aarlige Tilskud vil, naar Loven kommer i fuld Virksomhed, efter denne Beregning blive følgende:

Efter § 2: =	372,000	Kroner.
— 3: =	330,000	—
— 4: =	400,000	—
= 1,102,000 Kroner.		

eller omtrent 500,000 Rd. Naar der ses hen til, at den offentlige Fattigheds er henved 3 Millioner Rd., turde dette være et ret passende Beløb at fordele til Udredelse af det Almindelige. Det skal indrømmes, at det ikke er nogen ubetydelig Sum, om hvilken der her er Tale; men den vil efter Flertallets Overbevisning være vel anvendt, og det er en Selvfølge, at Kommunerne ikke alene ville faae en tilsvarende Vættelse, men endog en betydelig større, da de af Staten tilskudte Penge kun ville være en „Hjælp til Selvhjælp“ for Personer, af hvilke største Delen ellers vilde have været under det offentlige Fattigvæsens Forsorg, hvorved deres Underholdning utvivlsomt vilde være bleven langt kostbarere.

Flertallet kan være enigt med Mindretallet i, at Maalet maa være, at ingen stræbsom Mand eller Kvinde falder det offentlige Fattigvæsen til Byrde af Mangel paa betimelig Hjælp; men, uden at vi i mindste Maaade skulle indlade os paa en Bedømmelse af Mindretallets Forslag, kunne vi dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer os, at den Erfaring, som er gjort ved Lov af 8de Marts 1856, taler tilstrækkelig for, at dette Maal ikke kan naas ad den af Mindretallet foreslaaede Vej og ved de Midler, som det anviser. Selv efter Flertallets Forslag vil det neppe allevegne naas. Lovens Virkninger vilde i væsentlig Grad komme til at bero paa dens Udførelse. I saa Henseende nære vi, som allerede antydet, det bedste Haab; men om endog Udførelsen bliver den bedste, er der naturligvis

meget Andet, som bør gjøres, for at de lavere Samfundsklasser kunne gaa frem i tilbørlig Grad i Karakterfasthed, Oplysning, Udvikling og Velvære. Forbryderstatistiken viser tydelig nok, at mange Forbrydelser hidrøre fra en feilagtig og forsømt Opdragelse. Lovforlaget vil vel ogsaa i denne Retning have en Forbedring til Følge. Men det forekommer os, at der fra Statens Side allerede maatte kunne udrettes langt mere end det, der sker for forsømte og foreldreløse Børns Opdragelse, med de Midler, som haves til Raadighed. Vaisenhuset og Opfostringshuset kunne saaledes væsentlig kun Kjøbenhavn til Nytte, uagtet Regjeringen gjentagende Gange er bleven mindet om dette Misforhold. Det vilde sikkert ogsaa være i god Overensstemmelse med Bemmetofte Klosters Formaal om en Del af dets store Formue anvendtes til at skaffe de hjem- og foreldreløse Børn baade Hjem og Opdragelse. Man maa haabe, at der efterhaanden vil fremkomme Børnehjem og Asyls trindt omkring i Landet, og at Staten vil vise sin Beredvillighed til at støtte dem.

For de lavere Klassers Velvære vilde det ogsaa have nogen Betydning, om der f. Ex. til Opdyrkning af Fæder kunde under tilbørlig Garanti faas Statslaan imod en billig Rente og en lille aarlig Afbetaling, ligesom det ikke vilde være uden Indflydelse, at den Del af Præstegaardsjorderne, som er foreslaaet bortsolgt ved en mulig Omordning af Geistlighedens Lønning, bliver udstykket i mindre Lodder. Efter disse mere almindelige Bemærkninger kunne vi ved Begrundelsen af de stillede Vædringsforslag fatte os meget kort; thi Grunden til de mere indgribende Forandringer vil allerede have fundet sin Besvarelse i det Foregaaende.

Vædringsforslag Nr. 1 giver Byraadene i de mellemstore Kjøbstæder en Bemyndigelse til at inddele Byen i mindre Kredse, forsaavidt man maatte finde dette nyttigt for at fremme Formaalet. 2, 3 og 4 indeholde dels en Lydeliggjørelse og dels Sprogrettelser. Vædringsforslag Nr. 5 er en Overgangsbestemmelse og tilfigter navnlig at skaffe de Byer, der ikke endnu hverken Syge- eller Alderdomskasser, et Statstilskud, svarende til det, som vil blive ydet til de Kommuner, som allerede have saadanne. Paa den anden Side kan der naturligvis ikke være Tale om at lade et saadant Tilskud vedblive, da man derved vilde modarbejde Lovforlagets egentlige Formaal.

§ 3 har faaet en anden Redaktion, hvorved dens Mening forhaabentlig træder tydeligere frem. Dernæst er der i selve Indholdet foreslaaet flere tilfæringbestemmelser for, at ikke forholdsvis ret væktskaende Folk skulle faae Hjælp af Understøttelsesklassen. Aldersgrænsen, de fastsatte aarlige Indskud i 20 Aar og endelig den temmelig lille Sum — 40 eller i det Højeste 80 Kroner — som de Paagældende kunne modtage, vil sikkert i